

РЕШЕНИЕ

№ 25111

гр. София, 22.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
София Тодорова

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **3695** по описа за **2026** година докладвано от съдия София Тодорова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), чрез пълномощника юрк. Д. Д., против решение № 327 от 30.01.2026 г., постановено по АНД № 11408/2025 г. по описа на Софийски районен съд, с което е отменен електронен фиш за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата № [ЕГН], с който на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, за нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП на „АИТ ИНТЕРНЕТЪНЪЛ ТРАНСПОРТ“ ЕООД, е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2500 лева, както и такса по чл. 10б, ал. 5 от ЗП в размер на 119 лева.

В касационната жалба са изложени съображения за неправилност на оспорения съдебен акт, поради нарушение на материалния закон. Оспорват се правните изводи на първоинстанционния съд, че не е предвидена законова възможност за издаване на електронен фиш за процесното нарушение. Излагат се подробни доводи, че процесният електронен фиш (ЕФ) е издаден въз основа на чл. 189ж от ЗДвП, който предвижда възможност при нарушение на чл. 179, ал. 3, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, да се издаде електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение. Иска се отмяна на

решението на районния съд и потвърждаване на ЕФ. Заявена е претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В срока по чл. 213а, ал. 4 от АПК ответникът по касация - „АИТ ИНТЕРНЕТЪНЪЛ ТРАНСПОРТ“ ЕООД, чрез юрк. Х. Х., е подал отговор срещу касационната жалба с искане за потвърждаване на обжалваното решение. Претендира разноси за двете съдебни инстанции под формата на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба и предлага обжалваното решение да се потвърди.

Съдът, след като обсъди изложените в касационната жалба отменителни основания, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното съдебно решение, прие за установено следното:

Касационната жалба е подадена от легитимирано за това лице по чл. 210, ал. 1 от АПК - страна в първоинстанционното производство, за която решението е неблагоприятно, в 14-дневния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК и отговаря на изискванията на чл. 212 и чл. 213 от АПК, приложими по силата на чл. 63в от ЗАНН, следователно жалбата е процесуално допустима.

Обхватът на касационната проверка е очертан в чл. 218 от АПК вр. чл. 63в от ЗАНН, според който съдът обсъжда само посочените в жалбата пороци на решението, а за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

С обжалваното решение съставът на Софийски районен съд (СРС) е отменил електронен фиш за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата № [ЕГН], с който на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, за нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП на „АИТ ИНТЕРНЕТЪНЪЛ ТРАНСПОРТ“ ЕООД, е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2500 лева, както и такса по чл. 10б, ал. 5 от ЗП в размер на 119 лева. В ЕФ е посочено, че на 21.04.2022 г. в 13:23 ч. е установено нарушение № DDFFA6D73F8E59C5E053041F160AC8C1, с ППС влекач М. ТГХ, рег. [рег.номер на МПС], с техническо допустима максимална маса 20100, брой оси 2, екологична категория ЕВРО VI Е, в състав с ремарке с общ брой оси 5, с обща техническа допустима максимална маса на състава 44000, в [община], за движение по път А-2 км 6+804, с посока нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС изцяло не е заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, тъй като за посоченото ППС няма валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването. Нарушението е установено с устройство № 20141, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от ЗП, намиращо се на път А-2 км 6+804.

Районният съд е установил, че електронен фиш № [ЕГН] е издаден на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП за нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП. Ангажирана е отговорността на „АИТ ИНТЕРНЕТЪНЪЛ ТРАНСПОРТ“ ЕООД като собственик на ППС с рег. [рег.номер на МПС]. Съгласно чл. 179, ал. 3б от ЗДвП собственикът на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, включително в резултат на невярно деклариран данни, посочени в чл. 10б, ал. 1 от ЗП, се наказва с „глоба“ в размер 2500 лева, а ако е юридическо лице - с „имуществена санкция“ в размер 2500 лева. В оспорения съдебен акт е изложено, че в електронния фиш е посочено, че за ППС с рег. [рег.номер на МПС] изцяло не е заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, както и че ППС е с технически допустима максимална маса 20100, брой оси - 2, екологична категория ЕВРО VI Е, в състав с ремарке с общ брой оси 5, с обща технически допустима максимална маса на състава 44000 и че се е движило по път А-2, км. 6+804, посока нарастващ километър, който е квалифициран като път, включен в обхвата на платената пътна

мрежа. Въпреки изложеното, районният съд е приел, че не е налице съответствие между словесното и цифровото описание на нарушението по чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, тъй като в електронния фиш липсва изпълнителното деяние по чл. 102, ал. 2 от ЗДвП - не е посочено дали собственикът на ППС е допуснал движението на превозното средство, нито става ясно в какво се изразява неправомерното поведение на лицето, посочено като нарушител - дали, че едновременно не са изпълнени задълженията по установяване размера и по заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП (както изисква чл. 102, ал. 2 от ЗДвП) или за това, че не е заплатена изцяло дължимата пътна такса (както словесно е посочено в електронния фиш). Съдът е констатирал и други неясноти в административно-наказателното обвинение. Посочено е, че в електронния фиш няма възведени данни и за това какво е било конкретно изминатото разстояние, ТОЛ сегменти, в които процесното ППС е навлязло, както и какъв е сборът на изчислените за съответните ТОЛ сегменти такси. Поради това районният съд е приел, че в електронния фиш няма ясно и подробно описание на нарушението, не са посочени всички относими обстоятелства относно фактическия състав на деянието, поради което административно - наказателното обвинение е останало неясно и нарушението е описано повърхностно. С оглед позоваването в електронния фиш на чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, който препраща към чл. 10б, ал. 3 от ЗП, а от там и към Глава II, Раздел III от Наредба за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства на база време и на база изминато разстояние, съдът е посочил, че не може да се установи колко е следвало да се плати, как следва да се определи конкретната ТОЛ такса, за кои ТОЛ сегменти се твърди ППС да е навлязло, какво е действително изминатото разстояние, какви са техническите характеристики на пътя във въпросния участък. Освен изложеното, решаващият състав е констатирал, че при описание на нарушението в процесния електронен фиш е посочено, че за ППС „няма валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването“, без да е уточнено кое от двете в случая липсва. Предвид всичко изложено, съдът е стигнал до извод, че в хода на административното производство са допуснати множество съществени процесуални нарушения, възпрепятстващи жалбоподателя да разбере в какво го обвиняват и за какво точно деяние му се ангажира отговорността, а това винаги е основание за отмяна на Електронния фиш на формално основание - без да е необходимо спорът да се разглежда по същество.

Прието е и че според чл. 179, ал. 3б от ЗДвП подлежи на административно наказание собственикът или вписаният ползвател на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, а според чл. 179, ал. 3 от ЗДвП на административно наказание подлежи водач, който управлява ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което е дължима, но не е заплатена такса по чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗП. Това означава, че чл. 179, ал. 3 от ЗДвП и чл. 179, ал. 3б от ЗДвП имат различно съдържание и са насочени към различни адресати. Доколкото за вмененото на „АИТ ИНТЕРНЕТЪНЪЛ ТРАНСПОРТ“ ЕООД нарушение по чл. 102, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП не е била предвидена до 13.02.2024 г. възможност за издаване на електронен фиш, то ангажирането на административната отговорност на собственика на ППС от категорията на чл. 10б, ал. 3 от ЗП, за което изцяло не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП и е приложим чл. 179, ал. 3б от ЗДвП е можело да стане (в периода до 13.02.2024 г.) като се изпълни процедурата по чл. 189е, ал. 1 и сл. от ЗДвП - със съставяне на акт за установяване на административно нарушение и издаване на наказателно постановление, а не електронен фиш. Съдебният състав е отрекъл възможността, с оглед нормата на чл. 189ж, ал. 7 от ЗДвП, да е било възможно преди 13.02.2024 г. да се издават електронни фишове за нарушения по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, тъй като за това обстоятелство съществува специална норма (чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП),

която до 13.02.2024 г. е сочела, че електронен фиш може да се издава само за нарушения по чл. 179, ал. 3 от ЗДвП. Разпоредбата на чл. 189ж, ал. 7 от ЗДвП е насочена към това, чрез препращане към чл. 189, ал. 10 от ЗДвП, да посочи кога влиза в сила електронният фиш.

В допълнение към всичко изложено е прието и че с изтичане на 3 месеца от установяване на нарушителя или 1 година от извършване на нарушението и несъставяне на АУАН се е преклудирала възможността за процесното нарушение да се образува административно-наказателно производство съгласно чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Промяната в законодателството не е основание да се съставя електронен фиш и да се ангажира административна отговорност на собственика на ППС с рег. [рег.номер на МПС] при условие, че към датата на извършване на нарушението и до момента, в който са изтекли сроковете по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН не е било образувано административно-наказателно производство по установения тогава в закона ред - със съставяне на АУАН за нарушение по чл. 102, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП. Редакцията на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП, която е била в сила до 13.02.2024 г. и не е позволявала издаване на електронен фиш за нарушение по чл. 102, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, в случая се явява по-благоприятна за жалбоподателя от действащата след 13.02.2024 г. разпоредба на същия текст от закона. Прието е, че изключващо отговорността обстоятелство е и давността за реализиране на отговорността като материално правен институт. Доколкото в ЗАНН липсват изрични разпоредби в тази насока по въпросите, свързани с течението, спирането и прекъсването на давностните срокове, както и относно т. нар. абсолютни давностни срокове, приложение намират разпоредбите на чл. 80 и сл. от НК (арг. от Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. дело № 1/2014 г., ОСНК и ОСС на Втора колегия на ВАС). Отражено е, че по силата на чл. 80, ал. 3 от НК давността за нарушението започва да тече от датата на неговото извършване - 21.04.2022 г. Извършените преди 29.04.2025 г. действия, отразени в справката от делото, не са били насочени към административно - наказателно преследване на „АИТ ИНТЕРНЕТЪНЪЛ ТРАНСПОРТ“ ЕООД, поради което и не може да се приеме, че с тях е била прекъсвана давността, която е започнала да тече от датата на деянието - 21.04.2022 г. Действието по издаване на електронния фиш в случая представлява действие по преследване на нарушителя и е от естество да прекъсне давността. Поради това и на основание чл. 11 от ЗАНН, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК административно-наказателното преследване срещу дружеството-жалбоподател за процесното нарушение според решаващия състав е прието за погасено по давност, тъй като наказващият орган е бездействал до 29.04.2025г., когато е бил издаден процесният електронен фиш.

Съдът се е позовал и на чл. 2, § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28.11.2019 г., който предвижда, че доставчиците на ЕУЕПТ информират незабавно ползвателите на ЕУЕПТ за всеки случай на недеклаирана пътна такса във връзка с неговата сметка и предлагат възможност за отстраняване на нередността преди предприемането на принудителни мерки, когато такива са предвидени в националното законодателство. Поради това преди да се приеме, че е налице административно нарушение, наказващият орган е следвало да провери дали доставчикът на ЕУЕПТ не е информирал в случая дружеството - жалбоподател за въпросната недеклаирана пътна такса и дали са взети мерки за предеклариране на данните на ППС. В тази връзка е прието, че следва да се приложи законодателната промяна от 2024 г. - създаването на чл. 10б, ал. 7 от ЗП, която е по-благоприятна за жалбоподателя в този случай. Въз основа на всичко изложено съдът е отменил оспорения електронен фиш.

Касационната инстанция, извършвайки служебна проверка, съобразно установените в АПК задължения, установи, че обжалваното решение е валидно и допустимо. При постановяване му не са допуснати нарушения на процесуални правила и съдът е попълнил делото с необходимия доказателствен материал. Решаващият състав е формирал изводите си, след като е обсъдил

значимите за разрешаването на спора обстоятелства, както и наведените от страните доводи и възражения. Въз основа на събраните в производството по делото доказателства, съдът е установил релевантните за спора факти и обстоятелства, като е стигнал до краен правен извод за основателност на жалбата.

Фактическата обстановка е правилно и вярно установена и не се налага установяване на нови факти. Същевременно не се поддържа и не се установява съществено нарушение на съдопроизводствените правила, поради което не се налага връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на районния съд. Така постановеното решение е правилно, а касационната жалба с оплакванията, така както са формулирани в нея, е неоснователна.

Съдът изцяло споделя правния извод на първоинстанционния съд, че към датата на извършване на нарушението липсва изрична законова разпоредба, предвиждаща възможността да бъде съставен ЕФ за нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДП, като е недопустимо по тълкувателен път и чрез разширително тълкуване на нормата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП да се приеме, че същата се отнася и до нарушенията по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП.

Съгласно чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, собственикът е длъжен да не допуска движението на ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за ППС не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП, според категорията на ППС.

В чл. 179, ал. 3б от ЗДвП е предвидена санкция за собственик на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП. Тази разпоредба се допълва от текста на чл. 187а, според който при установяване на нарушения по чл. 179, ал. 3-3б от ЗДвП в отсъствие на нарушителя - каквото е процесното, се счита, че ППС е управлявано от собственика му. В ал. 2 е посочено, че когато собственик на ППС е юридическо лице, за допуснатото движение на ППС, без да са изпълнени задълженията по установяване размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП, на него се налага имуществена санкция по т. 3 от същата алинея в размер на 2 500 лв., каквато санкция е наложена и в случая.

Съгласно чл. 39, ал. 4 от ЗАНН, за случаи на административни нарушения, установени и заснети с техническо средство или система в отсъствие на контролен орган и нарушител, когато това е предвидено в закон, овластените контролни органи могат да налагат глоби в размер над необжалвания минимум по ал. 2, за което се издава ЕФ. Следователно, за да бъде издаден ЕФ за процесното нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДП, това трябва да е предвидено в закон.

В разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1, изр.1 от ЗДвП се предвижда, че при нарушение по чл. 179, ал. 3, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава ЕФ в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение. За нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДП не е предвидена такава възможност, поради което е следвало да бъде съставен не ЕФ, а акт за установяване на административно нарушение и наказателно постановление.

Вярно е, че в разпоредбата на чл. 189ж, ал. 7 от ЗДвП е предвидена приложимост на чл. 189, ал. 10 по отношение на ЕФ, което законодателно решение не е достатъчно да се приеме, че така се урежда възможността за издаване на ЕФ за нарушения от категорията на процесното. Разширително тълкуване на санкционни норми е недопустимо.

Възможност за съставяне на ЕФ е недопустимо да се извлече и от разпоредбата на чл. 167а, ал. 4 от ЗДвП, където е уредено изграждането и поддържането от АПИ на информационна система, в която се издават и съхраняват докладите по ал. 3 и електронните фишове за нарушения по чл.

179, ал. 3 - 3в. Същото е относимо и за разпоредбата на чл. 187а, ал. 4 от ЗДвП, съгласно която вписаният собственик, съответно ползвател, се освобождава от административнонаказателна отговорност по ал. 1 и 2 във връзка с административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3б, ако в срок от 7 дни от връчването на акта за установяване на административно нарушение или ЕФ представи декларация, в която посочи данни за лицето, което е извършило нарушението, и копие от свидетелството му за управление на МПС. Нормата на чл. 187а, ал. 4 от ЗДвП не предвижда изрично издаването на ЕФ за нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДП, а тя разглежда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност за нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3б, за които са издадени ЕФ или са съставени АУАН, без да се конкретизира ЕФ и АУАН за кое от нарушенията се отнасят.

В обобщение, липсата на изрична законова разпоредба, предвиждаща възможност за съставяне на ЕФ за нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП изключва възможността за съставяне на ЕФ за този вид административни нарушения. Наред с гореизложеното, в случая следва да се посочи, че достатъчно основание за отмяната на ЕФ е и обстоятелството, че наложената санкция противоречи на т. нар. "принцип на пропорционалност". В случая законът предвижда твърд размер на санкцията, а именно 2 500 лв., многократно надвишаващи размера на дължимото от страна на търговеца. СЕС вече се е произнасял, че налагането на глоба /в случая имуществена санкция/ с фиксиран размер за всяко нарушение на правилата относно определени предвидени в закона задължения, без да се предвижда различен размер на глобата в зависимост от тежестта на извършеното нарушение, изглежда непропорционално с оглед на целите, посочени в правната уредба на Съюза (вж. например решение от 9 февруари 2012 г., Urban, C 210/10, EU:C:2012:64, т. 41), както е и в случая. В изложения контекст, и тъй като наложената санкция е непропорционална на извършеното нарушение, ЕФ правилно е бил отменен, което прави безпредметно обсъждането на мотивите на решението и направените в тази връзка касационни оплаквания. Като е издал процесния ЕФ, административнонаказващият орган е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, затова отменящото го решение на районния съд е правилно и следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора основателно се явява искането на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, но само за настоящата инстанция, тъй като първоинстанционният съд е присъдил такова с обжалваното решение. Настоящият състав счита, че с оглед фактическата и правна сложност на делото, осъществената правна защита

и параметрите, определени в чл. 27е от Наредбата за правната помощ, на жалбоподателя следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 140 лева, които превалутирани представляват 71.58 евро.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 327 от 30.01.2026 г., постановено по АНД № 11408/2025 г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ с ЕИК[ЕИК] и адрес [населено място], [улица] да заплати на „АИТ ИНТЕРНЕТЪНЪЛ ТРАНСПОРТ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и седалище и адрес на управление [населено място], [община], област П., ул. „24-та“ № 10 юрисконсултско възнаграждение в размер на 71.58 (седемдесет и едно евро и петдесет и осем евроцента).

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: